

den, der vil sørge for sin Pung. Vi have tydeligt hørt, at det kun er for at faae nogle Millioner mere for Eiendommene, at man kommer her og forlanger en Expropriation, men det kunde jo Enhver med Hensyn til sin Eiendom forlange med den samme Ret. Her er nu, som bemærket, indstødt et andet Hensyn, der ligger Sagen nærmere, nemlig at Expropriationen skulde tjene til Byens Nytte, men det skeer ved et enkelt Medlems Mellemkomst, og desuden for at kunne expropriere med Rette skal det ikke alene være til Byens Nytte, det skal være til dens Nødvendighed. Der foreligger imidlertid ikke et eneste Aktstykke, som viser, at det er til Byens Nødvendighed, og selv om det var saa, er det endog tvivlsomt, om dette var tilstrækkeligt, idet det vilde være tvivlsomt, om det kunde siges, at Almenvellet derfor krævede Expropriationen. Det maatte først ganske nøie undersøges, hvorledes Byen vilde erstatte de Vedkommende, og om Byen tænkte, at det skulde være den, der skulde hofte denne Fordeel af det Par Millioner, som skulde ligge i Servituten. Vil Byen træde ind istedetfor Militaeretaten og gjøre sig til Kjøber af det Hele med Bibeholdelse af den saakaldte Servitut paa Eiendommene, uagtet Fæstningsværkerne ved Kjøbet have hørt op at være Fæstningsværker, og derved faae expropriert til en lavere Priis og da benytte Domstolens Mellemkomst for at faae Spørgsmaalet afgjort? Nei, det vil Byen ikke, og det vilde ogsaa være urigtigt, om vi i dette Dieblik gave Anledning til en saadan Brug; der foreligger jo Intet, som kræver det; der er jo ingen Nødvendighed, der er intet Hastværk, hvorfor skulle vi da i dette Dieblik gaae dertil? Ja, det ærede Medlem (Schovelin) siger: Fæstningsværkerne blive ikke nedlagte, før man veed, at man paa den Maade paa Privates Bekostning kan staa sig en Fordeel, men jeg siger, dersom Fæstningsværkerne skulle nedlægges, saa lad der komme en Lov, der siger: der skulle de nye Fæstningsværker bygges, saa ere de nuværende Fæstningsværker nedlagte, og dermed er Sagen bragt paa sit rette Standpunkt; skeer dette derimod ikke nu, saa beviser det, at Fæstningsværkerne i Virkeligheden endnu ikke skulle nedlægges. Jeg gjentager, at naar man vil bringe den Art

Sager frem her, saa maae de vedkommende Personer, der skulle exproprieres, have været spurgt, og deres Mening om Sagen ligge for her, klart udtrykt i Tal. Det er jo gjerne muligt, at deres Forlangender slet ikke ere ubillige, og at Militaeretaten kan affinde sig med dem paa meget billige Vilkaar; hvorfor i Alverden skulle vi da saa give den en saadan Myndighed, for at der kan bygges Gader, lægges Broer osv.; at gjøre det vilde være den allerhøieste Ubillighed, det vilde være det allerførste Misbrug af den Magt, man her paa kalder. Jeg kan kun tilraade at forkaste Lovforslaget, for ikke at komme ind paa noget saa Brangt som det, at Militaeretaten, for at vinde et Par Millioner i en Handelsdag, i en Speculationsdag, skal gives Expropriationsret, og at Byen Kjøbenhavn skal skydes ind derimellem for at have Behageligheden deraf paa Bekostning af de Enkelte, som komme til at lide derunder. Det bør ikke finde Sted, det kan ikke finde Sted, og der er ingen Nødvendighed derfor; vi vide jo ikke, om Grundene ville blive benyttede i de første 5 Aar.

Indenrigsministeren ad interim:

Ved det af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (R. C. Parfen) til § 1 stillede Forslag har den Tanke, som jeg gjentagende ved denne Sags Behandling har gjort gjældende, fundet sit Udtryk, medens jeg tilstaaer, at Loven, saaledes som den foreligger, ikke klart udtrykker min Opfattelse af dette Forhold. Jeg har blot i Lovudkastet indskrænket mig til at forandre de oprindeligt foreslaaede Ord „ved nye Fæstningsværkers Anlæg“ til „Nedlæggelse af den nuværende Fæstningsvold“, hvorved jeg har søgt at antyde, at jeg opfattede Forholdet paa en anden Maade end Krigsministeren; men ved det under Nr. 1 stillede Endringsforslag finder jeg, at Spørgsmaalet vil komme til at staae langt klarere. Med Hensyn til det under Nr. 2 af den samme Rigsdagsmand stillede Forslag tilstaaer jeg, at jeg er i en vis Forlegenhed. Det forekommer mig, at der ikke er saa lidt Billighed, der taler for dette Forslag, der taler for, at Vedkommendes Ret i denne Henseende paakjendes ved Domstolene, at man siger: exproprieer; men